

[Christopherson.]

tik, og der er mange måder, hvorpå den kan fremmes. Det er også et spørgsmål om, hvordan skatteforholdene er. Hvordan griber vi selv de ting an, der har betydning for erhvervslivets konkurrenceevne, hvordan behandler det offentlige virksomhederne økonomisk og på mange andre måder?

Vi mener, det er rigtigt, at man desuden fører en offentlig udgiftspolitik, som ikke bagefter tvinger staten til at gå ud i pengepolitiske operationer, der så fører til, at renten ikke kan gå yderligere ned. Det er netop en af de måder, hvorpå vi kunne stabilisere omkostningsudviklingen, at sørge for, at virksomhederne, at erhvervslivet, fik nogle lavere renteudgifter. Men oprigtigt talt: det er jo ikke det, det i øjeblikket tegner til, netop fordi regeringens statslånstanke i den udformning, den har fået, med den størrelse, den har, lægger ligesom en dyne over obligationsmarkedet.

Og så er det naturligvis nødvendigt udover disse ting, udover en omkostningsstabilisering, udover et fortsat rentefald, at få en permanent forbedring af erhvervslivets afskrivningsregler og en lang række ting, som knytter sig hertil.

Dette er efter venstres opfattelse den nødvendige politik, men det er ikke den politik, vi i øjeblikket ser regeringen lægge op til. Regeringen lægger op til noget, som vi ikke har megen tillid til. Naturligvis kan man ved et tilskud her og dér og ved en beskæftigelsesfremmende foranstaltning af den ene og den anden art skabe noget lokal beskæftigelse, skabe lidt lettelse i situationen, men det store nødvendige opsving forudsætter en anden og langt mere omfattende indsats, og derfor opfordrer vi nu regeringen til at gå i tænkeboksen. Efter at man nu i de måneder, der er gået siden regeringsskiftet, i realiteten ikke her i folketinget har beskæftiget sig med andet end løsdele af en samlet økonomisk politik, tror jeg, det vil være rigtigt, at regeringen overvejer, om ikke tingene burde gribes anderledes grundigt an.

Glensgård (FP):

De spørgsmål, som folketinget i dag begynder at behandle, burde have været afgjort i august måned 1974. Dengang henvendte fremskridtspartiet sig til den daværende regering og påpegede, at nu var tiden

inde til at klare den truende arbejdsløshed. Den daværende regering stod kold og i og for sig aldeles uforstående over for den fare, som vi andre så var i anmarch.

Fremskridtspartiet gik derefter til socialdemokratiet, fordi vi tilsammen havde det fornødne antal mandater, der skulle til for at få folketinget indkaldt i august 1974. Vi kunne dér have klart problemerne, men da var socialdemokratiet ikke sindet at arbejde i den retning. Socialdemokratiet var imidlertid besat af partitaktiske tanker om, at man måtte vælte ansvaret over på den daværende regering og derigennem bringe sig selv i en god position, og det var således ikke et handlekraftigt socialdemokrati, vi stod over for, dengang spørgsmålet virkelig skulle have været klaret.

I den situation så fremskridtspartiet ingen anden udvej, end at vi måtte sørge for at få overstået spørgsmålet om et folketingsvalg, således at et nyt folketing, efter at et valg kunne have været afholdt i oktober, i fred og ro kunne være gået i gang med at løse de spørgsmål, der så ganske åbenbart ville brænde på i januar kvartal 1975, hvor vintersæsonen stod for døren, overenskomstforhandlingerne brød sammen, hvad vi på daværende tidspunkt allerede havde set, og finansåret udløb.

Det var altså de virkelig store problemer, vi stod over for i dette januar kvartal 1975, men socialdemokratiet ville ikke være med ud fra den betragtning, at man ikke på daværende tidspunkt havde bragt sig i en tilstrækkelig god position. Og venstre-regeringen var på det tidspunkt ikke klar over, hvor vanskelige spørgsmålene var. Derfor kom vi ud i, at 150.000 danske arbejdere blev påført unødvendige lidelser i dette efterår og denne vinter igennem arbejdsløshedsforbandelse.

Med valget den 5. december og de efterfølgende regeringsforhandlinger blev grundlaget for en socialdemokratisk regering lagt, den regering, som arbejdsløse havde skreget på gennem hele efteråret og begyndelsen af vinteren. Råbene om en ny regering er nu forstummet, men hvad med de reelle problemer? Hvad med arbejdsløsheden? Er den formindsket? Nej, regeringen har ikke haft fantasi nok til at gøre noget effektivt ved denne beskæftigelsessituation. Hensynet til de mennesker, som rammes, medfører, at